

РЕШЕНИЕ

№ 5008

гр. София, 28.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5519** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. Л. И. срещу съдебно решение от 31.03.2020 г. постановено по н.а.х.д. № 10261 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-009667/28.05.2019 г., издадено от ВПД началник сектор към СДВР, Отдел Пътна полиция /ОПП/, с което на касатора за нарушение на чл. 137а, ал.1 от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. и за нарушение на чл. 104а от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон и допуснатото съществено нарушение на процесуалните права – касационни основания за отмяна по см. на чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК и т. 2 вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН. Поддържа, че нарушенията, за които е ангажирана административно-наказателна отговорност, не са описани в достатъчна степен като по този начин е нарушена императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Сочи, че нито в АУАН, нито в НП е указано кое точно предложение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП е нарушено, поради което е в

невъзможност да организира защитата си. Липсвало изписване текста от Наредбата, който регламентира определяне контролните точки. Моли да се отмени оспореното решение, както и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

С обжалваното решение, предмет на касационната проверка, СРС, е потвърдил наказателно постановление № 19-4332-009667/28.05.2019 г., издадено от ВПД началник сектор към СДВР, ОПП, с което на касатора са наложени два броя административни наказания „глоба“, както следва:

1./ в размер от 50 лв. на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП;

2./ в размер на 50 лв. основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП за нарушение на чл. 104а от ЗДвП

За да потвърди наказателното постановление, от фактическа страна съдът е установил, че на 08.05.2019 г., служители в ОПП – СДВР изпълнявали служебните си задължения, като мл. автоконтрольор Р. П. в присъствието на свидетел- очевидец, съставил АУАН № 656318/13.07.2018 г. срещу И. Л. И., за това, че посоченото лице управлявало лек автомобил, марка „Ауди“, модел „А6 3.0 ТДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]без поставен обезопасителен колан, с който е оборудвано превозното средство, както и е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете. Въз основа на така съставения акт е издадено процесното НП, с което на основание ЗДвП са наложени посочените по-горе административни наказания „глоба“.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушенията от НП са безспорно доказани от обективна и субективна страна, квалифицирани са правилно от наказващия орган, а наложените на жалбоподателя санкции са съответни по вид и размер на установеното виновно поведение. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на деца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил обжалвания административен

акт.

Съгласно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

СРС е анализирал събраните по делото доказателства - както гласни, така и писмени и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушенията, визирани в нормите на чл. 104а ЗДвП и чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно изричната норма на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят – посочен в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации, относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията, дадени от актосъставителя пред СРС безпротиворечиво и категорично подкрепят административно-наказателното обвинение. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма. В случая обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са правилно установени в съдебното производство, въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Не са налице разминавания в установените факти по случая, в степен, която да предизвика отмяна на издадения административно-наказателен акт.

По отношение нарушението, посочено в т. 1 от НП: Съгласно чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват безопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. В АУАН има изрично посочване, че автомобилът е оборудван с безопасителен колан, поради което за водача съществува задължение да го използва. Непосочването на коя от визираните в чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП категории попада автомобила не накърнява правото на защита на наказаното лице, тъй като леките автомобили попадат в категория М1, а за всички посочени в разпоредбата – М1, М2, М3, N1, N2 и N3 категории важи правилото за поставяне на предпазен колан. Макар и да не е посочено цифрово кое точно предложение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП е нарушено, ясно е предвид описанието на деянието за какво е ангажирана отговорността. Също така и по арг. от чл. 26 ал.1 и ал.2 от Указ № 883 от 24.04.1974г. за прилагане на ЗНА „предложението“ не е нормативно предвидено за обозначаване на части от правната норма, поради което и непосочването по кое „предложение“ на чл.137а ал.1 от ЗДвП е наложена глобата не обуславя извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност на НП.

В тази връзка неконкретизирането на категорията не представлява порок във формата на АУАН и НП. Изключение от горепосоченото задължение е предвидено за определени категории водачи, изчерпателно изброени в ал. 2 на посочения текст. Жалбоподателят не е ангажирал никакви доказателства, от които да се установява, че

попада сред тях, включително физическото му състояние да не позволява използването на обезопасителен колан. Поради това, правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП, като наложената глоба е във фиксиран от закона размер.

Настоящият съдебен състав не споделя и изложените от касатора доводи, касаещи наложеното с наказателното постановление отнемане на 12 контролни точки. Разпоредбата на чл. 157, ал. 3 от ЗДвП препраща по отношение определянето максималния размер на контролните точки, тяхното отнемане и възстановяване към Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. на министъра на вътрешните работи, поради което именно Наредбата се явява специален подзаконов нормативен акт, уреждащ конкретните обществени отношения и като такава се прилага пряко в предвидените от закона случаи. Константна е практиката, че отнемането на точките настъпва по силата на закона, като момента на настъпване на правния ефект е този на влизане в сила на наказателното постановление - момента на стабилизиране на акта, с който се приема, че е налице извършено нарушение и същото е санкционирано. В наказателното постановление само се посочва конкретният брой на отнетите точки, използваният термин е „отбелязва”, т.е. само се констатира последицата, но отнемането не се налага като самостоятелно наказание с наказателното постановление и не подлежи на самостоятелно обжалване. Понятието „контролни точки” е законово дефинирано - изрично е посочено, че контролните точки са средство за отчет на извършваните нарушения от водача при упражняване на вече признатото му право. Видно от законовата дефиниция на понятието, както и от систематичното място на текстовете, които регламентират контролните точки, законодателят не е вложил в тях санкционен характер - административно наказание или принудителна административна мярка. Контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без законът да регламентира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /от гледна точка на контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление /чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г изд. от министерство на вътрешните работи/, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание .

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 от АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 от НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, XII Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 31.03.2020 г. постановено по н.а.х.д. № 10261 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, НО, 114- ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.